

stavce §u 323 tr. ř. nebylo zde místa, poněvadž tyto otázky jsou přípustny jen v případech, kde jde o to, by se určitý zákonný znak, obsažený v některé předcházející otázce, rozvedl na příslušné okolnosti skutkové, by bylo možno kontrolovati, zda porotci, po případě i soud porotní si onen zákonný znak správně vykládali, kdežto v tomto případě jde o posouzení právní otázky, zda administrátor poštovního úřadu jest státním úředníkem ve smyslu §u 101 tr. zák. Kdyby tuto otázku posoudil soud právně mylně, bylo by lze zjednati nápravu buď uplatňováním důvodu zmatečnosti čís. 10 a) §u 344 tr. ř., nebo použitím §u 290 tr. ř. O tom bude řeč ještě dále. Dáti dodatkovou otázku kontrolní, bylo v tomto případě vyloučeno i proto, že jí obžalovaný nenavrhl, a § 323 tr. ř. třetí odstavec nenařizuje, by byla dána z moci úřední, i kdyby pro ni byly zákonné předpoklady.

Pokud zmateční stížnost uplatňuje ne sice číselně, ale věcně také důvod zmatečnosti čís. 10 a) §u 344 tr. ř., tvrdíc, že úředníci pošty jakožto ústavu, sloužícího pouhé dopravě, nejsou státními úředníky ve smyslu §u 101 odstavec druhý tr. zák., poněvadž při něm stát jako podnikatel nevystupuje ve funkci nadřízeného činitele proti podřízeným státním občanům, a že zde tedy není podstatné zákonné známky deliktu dle §u 101 tr. zák., není odůvodněna. Úředníkem dle cit. §u jest každý, kdo mocí veřejného příkazu, přímo nebo nepřímo daného, jest povinen opatřovati práce vlády, ať jest pod přísahou nebo ne, a náleží do kterékoliv skupiny zaměstnanecké. A za práce vlády dlužno považovati všechny obory činnosti, jež se podnikají subjektem veřejnoprávním v z á j m u v e ř e j n é m. Poněvadž pošta není výdělečným podnikem státním, nýbrž slouží účelům povahy veřejné, totiž výhradně dopravě poštovních zásilek na území státním, dlužno pokládati úředníky i zřízence poštovních úřadů za úředníky ve smyslu §u 101 tr. zák. Porotní soud posoudil tudíž věc správně, uznav, že obžalovaný jako administrátor poštovního úřadu jest způsobilým subjektem trestného činu, jímž byl v druhém odstavci uznán vinným.

Čís. 1403.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Ke skutkové podstatě §u 1 zákona se nevyžaduje, by již byla exekuce navržena, stačí, že ten, kdo v určitý čas má platiti, buď platiti nechce nebo jest si vědom, že platiti nemůže.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1923, Kr I 674/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. září 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem nedokonaného maření exekuce dle §u 8 tr. zák. a §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

D ů v o d y:

Proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem nedokonaného maření exekuce, namítá stížnost dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že i pokus předpokládá, by tu byl předmět, jenž může zlomyslným jednáním býti poškozen anebo ohrožen; takového předmětu prý zde nebylo, jelikož v době skutku, z něhož jest stěžovatel viněn, nebylo ještě nikým zakročeno o povolení exekuce. Než stížnost přehlíží, že ustanovení §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. nevymezuje pojem hrozící exekuce časově na dobu po žádosti o povolení exekuce, nýbrž že při správném výkladu zákona hrozí exekuce každému, kdož ví, že má v určitý čas platiti a buď platiti nechce nebo jest sobě vědom, že platiti nemůže. Stěžovatel udal, že se obával, že jeho věřitelé, najmě W., povedou na něho exekuci, že pro tuto obavu psal psaní, o které jde, a že mu šlo hlavně o obrazy, prádlo, šaty, knihy a jiné věci, které mu patří. Byly tedy zde dle samého seznání stěžovatelova pohledávky, pro něž hrozila stěžovateli exekuce a jejichž uspokojení hleděl stěžovatel zmařiti vyzváním jiné osoby, jež, nejsouc dlužnicí, nemůže se dopustiti maření exekuce jako přímá pachatelka a proto jednala by jako pouhý nástroj stěžovatelův, k odstranění předmětů majetkových, na něž byla by jinak bývala exekuce vedena.

Čís. 1404.

Pachateli, jenž dobrovolně ustoupil od dokonání zločinu násilného smilstva, lze přes to po případě přičítati zločin podle §u 93 tr. zák.

Poškrábání jest »škodou« a škrcení »příkořím« ve smyslu §u 94 tr. zák. Tím, že pachatel škodu nahradil, není zabráněno použití vyšší sazby §u 94 tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1923, Kr II 742/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 6. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 93 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dle čís. 10 §u 281 tr. ř. namítá stížnost, že nelze v tomto případě posuzovati jednání obžalovaného dle §u 93 tr. zák., poněvadž prý vlastně B-ové v užívání osobní svobody neobmezoval, nýbrž prý, že se mu jednalo výhradně jen o pokus násilné soulože, takže zde není ani objektivní, ani subjektivní skutkové podstaty zločinu dle §u 93 tr. zák. Avšak stížnost přehlíží, že dobrovolným ustoupením od zamýšleného zločinu násilného smilstva (§ 125 tr. zák.) obžalovaný se nestal beztrestným, jakmile jeho jednání má veškeré zákonné známky jiného dokonaného trestního činu. Pokud omezení osobní svobody jest pravidel-